

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені К. Д. УШИНСЬКОГО»

**МУЗИЧНА ТА ХОРЕОГРАФІЧНА ОСВІТА
В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНОГО
РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА**

**Матеріали і тези X Міжнародної конференції
молодих учених та студентів
(18-19 жовтня 2024 р.)**

1 том

ОДЕСА 2024

УДК: 37+78+792.8+008-021.1

Музична та хореографічна освіта в контексті культурного розвитку суспільства. Матеріали і тези X Міжнародної конференції молодих учених та студентів (Одеса 18-19 жовтня 2024 р.). — Т.1. — Одеса: ПНПУ імені К. Д. Ушинського, 2024. — 341 с.

Рекомендовано до друку вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського». Протокол № 4 від 31.10. 2024 р.

Рецензенти:

Мартинюк Тетяна Володимирівна, доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри-професор кафедри мистецьких дисциплін і методик навчання Університету Григорія Сковороди в Переяславі;

Білова Наталія Костянтинівна, кандидат педагогічних наук, професор, професор кафедри музично-інструментальної підготовки Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д.Ушинського».

Матеріали і тези друкуються в авторській редакції.

Технічний редактор Ганна РЕБРОВА

©Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського, 2024

матеріалу (тембрально-динамічні, регістрові, артикуляційні засоби, колорит співзвуч); б) виразна гнучкість, візерунчастість, орнаментальність мелодійних ліній; в) динамічне, артикуляційне, темпове і тембральне нюансування.

4) Модерні художні твори часто бувають пов'язані з національним фольклором. Цей зв'язок особливо яскраво виражений в творах українських композиторів (В. Барвінського, В. Витвицького, М. Колесси, С. Людкевича, Н. Нижанківського, В. Косенко, Л. Ревуцького). При виконанні таких фольклорно мотивованих творів коректним рішенням музиканта-виконавця є підкреслення насамперед естетичних передумов звернення композитора до етнічно-національних елементів. Можуть бути використані, приміром, засоби автентичного інтонування. Виправданим підходом до інтерпретації є демонстрація умовності стильового втілення етнічно-національного матеріалу.

5) У виконанні модерних творів, що особливо стосується вокальної музики, слід прагнути синергії всіх виражальних засобів, їхнього поєднання в цілісному образі мистецького акту. Ідеться про синергію музичної інтонації та акторських засобів виразності – просодії словесного мовлення, міміки, пластики тіла, а також і одягу, зачіски, макіяжу. Виконавець має постати перед слухачами не в образі вчителя, який демонструє учням навчальний матеріал, і не в образі артиста-виконавця, а в ролі типового представника творчої інтелігенції епохи декадансу, аристократа духу, витонченого стиліста, майстра художньої містифікації.

Ірина МАТУЛІНА,
здобувачка другого рівня вищої освіти;
Державний заклад «Південноукраїнський
національний
педагогічний університет імені
К.Д. Ушинського»;
Юлія ВОЛКОВА,
кандидат педагогічних наук

СОЦІАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ХОРЕОГРАФІЇ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Анотація. Стаття присвячена вивченню соціальних функцій танцю, та їх значенню в суспільстві. Розглянуто на прикладі таких танців, як сальса, бачата, танго, як танець стає засобом інтеграції культур, підтримки соціальних зв'язків та інструментом соціальних перетворень. Окремо підкреслюється роль танцю в політичних процесах, де він стає формою вираження ідеологій та засобом колективної дії.

Ключові слова. Соціальні функції танцю, соціальні танці, соціальні зв'язки та групи, комунікація, сальса, бачата, танго, політична роль танцю.

Abstract: This research examines the social functions of dance, focusing on its role in cultural integration, social bonding, and social transformation. Through a case study of salsa, bachata, and tango, the paper explores how dance can serve as a means of bridging cultural divides and fostering collective identity. Additionally, the study highlights the political dimensions of dance, examining its use as a tool for ideological expression and social mobilization.

Key words. Social functions of dance, social dances, social connections and groups, communication, salsa, bachata, tango, political role of dance.

Постановка проблеми. Функціонуючи як засіб комунікації, соціальної інтеграції та самовираження, танцювальна культура у всі часи відігравала важливу роль у житті людини. Як один із видів мистецтва, хореографія не є автономною, незалежною сферою від соціальних, політичних обставин суспільства. Сучасне суспільство, перебуваючи в умовах цифрової реальності, глобальних трансформацій та інформатизації, потребує міжособистісної взаємодії, живого спілкування, що сприяє актуалізації та розвитку соціальних форм хореографії. Популяризація в останнє десятиріччя соціальних напрямів хореографії є показником прагнення сучасного суспільства створювати особливий простір для міжособистісної взаємодії, соціальної адаптації, сумісного творчого руху.

Аналіз актуальних досліджень. Тема впливу хореографії, як виду мистецтва, на суспільство, розкривалась упродовж ХХ ст. європейськими та вітчизняними вченими, митцями (Ж. П. Сартром, Т. Адорно, В. Беньяміном, Б. Брехтом, Д. Хартфілдом, Г. Ейслером, О. Довженком, Ф. Кричевським) та є актуальною в наш час. У своїй статті І. І. Герц називає танець «засобом засвоєння соціокультурного досвіду» (Герц, 2021), «специфіку розвитку соціальних танців на сучасному етапі» аналізує Р. А. Гриценюк (Гриценюк, 2020), А. М. Дончак висвітлює реабілітаційні аспекти соціального танцю (Дончак, 2019), Д. І. Шариков пише про популяризацію соціальних танцювальних стилів в Україні (Шариков, 2013). Дослідники Джудіт Ханна Лінн (Лінн, 1987), Ендрю Хьюїт (Хьюїт, 2005), Гелен Томас (Томас, 2002), Анжел Кінтеро-Рівера (Кінтеро-Рівера, 2011), Джоанна Босс (Босс, 2008), Рафаель Реймос (Реймос, 1978) розглядали танець як універсальний засіб невербальної комунікації, аналізуючи його соціальні функції у різних культурах та суспільствах. Науковці приділяють увагу розкриттю теми впливу танцю на національну і культурну ідентичність, а також його соціальні функції у контексті різних історичних періодів.

Мета статті. Проаналізувати ключові соціальні функції хореографії в умовах сучасного суспільства, дослідити вплив хореографічного мистецтва на процеси комунікації та соціальної взаємодії у сучасному суспільстві.

Виклад основного матеріалу

Мистецтво виконує низку важливих функцій, які впливають на особистість і суспільство в цілому. Є. Подольська, В. Лихвар, Д. Погорілий виділяють основні функції мистецтва:

1. Виховна функція. Мистецтво формує цілісну особистість, впливаючи на душу і розум людини. Воно не лише передає знання, а й формує естетичні і моральні цінності, дозволяючи людям переживати різноманітні емоції і досвіди, що сприяє їхньому розвитку.

2. Компенсаторна функція. Ця функція дозволяє людям переживати емоції, яких їм бракує в реальному житті. Мистецтво може слугувати формою релаксації та емоційного відновлення, допомагаючи зняти стрес і напругу. Наприклад, мелодрами часто використовуються для емоційного виходу.

3. Суспільно-перетворююча функція. Мистецтво має потенціал змінювати суспільство, спонукаючи людей до активних дій і соціальних змін. Через художні твори люди отримують можливість усвідомити проблеми суспільства і долучитися до їх вирішення.

4. Естетична функція. Ця функція полягає в створенні естетичного досвіду, який збагачує духовне життя людей. Мистецтво підносить естетичні цінності, формуючи уявлення про красу та гармонію.

5. Інформаційна функція. Мистецтво може також виконувати роль комунікатора, передаючи соціальні й культурні меседжі через образи та символи. Це допомагає людям зрозуміти соціальні процеси та культурні контексти (Є. Подольська, В. Лихвар, Д. Погорілий, 2009).

Хореографія в сучасному суспільстві, як і мистецтво в цілому, є поліфункціональним, виконує низку важливих функцій, які виходять за межі естетичної сфери. Дж. Лінн, Е. Хьюїт, Г. Томас визначають наступні функції танцю:

1) *комунікативна* – танець є потужним засобом невербальної комунікації. Рухи, жести, ритми та міміка можуть передавати емоції, ідеї, соціальні ролі та взаємодії між танцюристами або між танцівниками та публікою. Танці можуть використовуватися для передачі культурних або соціальних повідомлень;

2) *соціальна* – танець є засобом соціальної взаємодії, який об'єднує людей, формує соціальні зв'язки та групи. Він використовується на різних соціальних заходах, таких як свята, весілля, фестивалі, і часто виконує роль соціальної інтеграції, зокрема серед різних етнічних або культурних груп;

3) *психологічна та емоційна функція* – танець дозволяє людині висловити свої емоції, відчувати катарсис і досягти психологічної розрядки. Через рухи можна позбутися стресу, накопиченої напруги або агресії, а також знайти гармонію з власним тілом. Танець часто розглядається як терапевтичний засіб у психотерапії (танцювально-рухова терапія);

4) *економічна функція* – танець також є частиною індустрії розваг, туризму та масової культури. Бальні танці, шоу-програми, фестивалі та інші заходи стають засобом заробітку для професійних танцюристів та індустрії загалом;

5) *фізіологічна та оздоровча функція* – танець є фізичною активністю, яка допомагає підтримувати здоров'я та фізичну форму. Він зміцнює м'язи,

покращує координацію, рівновагу і загальний стан організму. Окрім цього, регулярна практика танцю покращує серцево-судинну систему, дихальну функцію та підвищує витривалість (Дж. Лінн, 1987; Е. Хьюїт, 2005; Г. Томас, 1995).

Танцювальне мистецтво є потужним засобом соціальної комунікації, інструментом для інтеграції різних культур і груп населення, а також платформою для самовираження та побудови ідентичності.

Більшість науковців розглядає танець як важливе досягнення людства та унікальний соціокультурний феномен. Німецький дослідник К. Бюхер, стверджує, що ритмічні танцювальні рухи первісних людей походять від ритму сумісної фізичної праці (Бюхер, 1923).

Об'єднуючись, учасники танцювальної дії завжди обмінюються енергіями та смислами, на підтвердження приведемо слова О. Чепалова: «танець у соціокультурному плані є тим об'єднуючим принципом і живою енергією, що наповнює кожен прояв буття живильним становленням, реалізуючи на власному прикладі діалектичний синтез особистості та її виражального потенціалу» (Чепалов, 2018).

Танець розглядається як один із способів спілкування. Але не варто брати в основу ідентифіковану відому вербальну систему, це більш комплексна та неідентифікована парадигма засобів, за допомогою яких можна донести інформацію до співрозмовника. Різноманіття танцювальних діалектів або стилів відкриває широкий спектр фізичних комунікативних можливостей, особливо на рівні сприйняття, оскільки кожна танцювальна мова або стиль по-різному впливають на аудиторію. Це залежить від багатьох чинників, які можуть виходити за рамки самого танцювального твору (Плеві, 2009).

Особливе місце в соціокультурному просторі сучасності займають соціальні танці (англ. social dance), які є не тільки формою фізичної активності, але й способом побудови соціальних зв'язків. У наш час соціальні танці, зокрема сальса, бачата, кізомба, танго та інші, набули величезної популярності по всьому світу, ставши частиною глобальної молодіжної субкультури. Вони виконують важливі соціальні функції, такі як інтеграція різних етнічних та культурних груп, підтримка комунікації між людьми та створення спільноти на основі схожих інтересів. Вони поєднують у собі елементи традиційних танцювальних технік різних народів і сучасні культурні тренди, створюючи особливий та культурного обміну.

Сальса, коріння якої сягають іспаномовного Карибського басейну, пережила потужний процес глобалізації, перетворившись на явище світового масштабу. Незважаючи на те, що цей стиль зазнав значного впливу американської культури, його витоки лежать в афрокарібських традиціях (Кінтеро-Рівера, 2011). Сальса – це сучасна інтерпретація багатих латиноамериканських музичних традицій. Хоча молодь обожає її енергійні ритми, старші покоління зберігають вірність класичним жанрам, таким як

мамбо та ча-ча-ча, які стали невід'ємною частиною їхньої культурної спадщини (Реймос, 1978).

Швидкі рухи сальси, ритмічна музика та близький контакт партнерів створюють атмосферу святкування та радості. У ній люди можуть знаходити новий спосіб спілкування та комунікації один з одним. Сальсу можна танцювати в будь-якому віці та з будь-яким рівнем фізичної підготовки, існує безліч шкіл та клубів, де можна оволодіти навичками виконання соціального латиноамериканського танцю. Це робить її загальнодоступним та популярним соціальний стиль танцю серед різних (за віком та танцювальними навиками) верств населення. Тому аргументовано можна довести, що сальса виконує соціальну функцію в суспільстві.

Бачата – це стиль, який постійно перебуває в процесі формування. Він відображає динаміку соціальних змін і боротьбу за самовираження. Виникнувши як виклик традиційним цінностям, бачата стала рушійною силою культурних трансформацій (Ернандез, 1998). Хоча бачата і не досягла такої ж міжнародної популярності, як реггі чи сока, вона стала важливим елементом музичної культури Домініканської Республіки. Цей жанр, що виник на основі болеро та ранчери, дозволяє досліджувати різноманітні теми, від кохання та розлуки до соціальних проблем (Ернандез, 1998).

Танго, що зародилося в нетрях Буенос-Айреса та Монтевідео понад століття тому, перетворилося на справді глобальне явище. Від буенос-айрських танцмайданчиків до токійських клубів, від сайгонських вулиць до скандинавських містечок – танго підкорило світ своєю унікальною музикою та здатністю адаптуватися до різних культур. Його гнучкість дозволяє бачити в ньому і символ аргентинської ідентичності, і частину світової культурної спадщини (Гортзен, 1999).

Соціальні танці – невід'ємна частина циркулювання взаємодії між людьми у різних соціальних групах, і дослідниця Х. Томас наголошує на тому, що танці інтегруються у повсякденні соціальні взаємодії. Однак, сприйняття танців може значно відрізнятись залежно від культурних особливостей та соціальної належності людини. Формалізовані танці можуть бути не такими привабливими для тих, хто відчуває себе маргіналом у відповідній соціальній групі (Томас, 2002).

Сальса, бачата, танго і т.д. формують спільноти, об'єднані однаковими інтересами та цінностями. Хоча кожна громада вважає свою танцювальну форму найкращою, всі вони сприяють соціальній взаємодії та створенню міцних зв'язків. При цьому, деякі танці, такі як творчі, більш сприяють інклюзивності та подоланню соціальних бар'єрів (Томас, 2002). Танець – це не просто мистецтво руху, а багатогранний феномен, що пронизує всі сфери людського життя. Це інструмент комунікації, який дозволяє виражати емоції, ідеї та переживання без слів. Через рухи, жести та міміку танцюристи можуть передавати складні повідомлення, які будуть зрозумілі представникам різних

культур. Танець об'єднує людей, формує соціальні зв'язки та групи, стаючи важливим інструментом для інтеграції різних культурних та соціальних груп. Він також відіграє важливу роль у збереженні культурної спадщини. Багато традиційних танців передаються з покоління в покоління, зберігаючи історію та цінності певного народу. Сучасні соціальні танці, такі як сальса, бачата та танго, стали глобальним феноменом, об'єднуючи людей з різних країн і культур. Вони є не тільки формою розваги, але й способом самоідентифікації та культурного обміну.

Танець відіграє надзвичайно важливу роль і в політичній сфері людського існування. Танець, колись обмежений вузькими рамками, тепер вийшов на передній план суспільного життя. Він став відображенням нашого глобалізованого світу, де все швидко змінюється і нічого не є стабільним. Проте, ця ефемерність, яка раніше була особливістю танцю, тепер стала загальною проблемою суспільства, що призвела до втрати стабільності, соціальних зв'язків та відчуття приналежності (Кляйн, 2011).

Дослідники Дж. Лінн, Е. Хьюїт, Г. Томас та ін. приділяли увагу тому, як танець може передавати культурні коди та соціальні норми, розглядали вплив соціальних і культурних процесів на розвиток танцю (Дж. Лінн, 1987; Е. Хьюїт, 2005; Г. Томас, 1995). В їх працях досліджено як танець інтегрується в різні аспекти суспільного життя і стає частиною масової культури. Таким чином, танець є одним із способів вираження суспільних ідеологій, а рухи людського тіла не тільки відображають соціальні структури, а й можуть їх відтворювати та змінювати.

Політичні дії, організація мас, демонстрації та громадські протести можуть бути розглянуті як «хореографія», де кожен учасник виконує певну роль і рухається відповідно до встановленого ритму або ідеології. Е. Хьюїт підкреслює, що соціальні танці можуть бути засобом впорядкування політичного тіла суспільства, де рухи тіл відображають політичні ідеали та механізми контролю (Хьюїт, 2005). Хьюїт вказує на те, що демократичні процеси можна порівняти із соціальним танцем, у якому всі учасники мають можливість рівноправної участі. Соціальні танці, такі як свінг чи сальса, представляють демократичні цінності, оскільки танцюристи взаємодіють як партнери, змінюють ролі та спілкуються через рухи, що створює колективну та рівноправну форму комунікації (Хьюїт, 2005).

Дж. Лінн зазначає, що соціальні танці можуть бути засобом об'єднання людей навколо спільних ідей або політичних цілей. Танцювальні флешмоби, акції та фестивалі можуть мобілізувати спільноти та об'єднати різні соціальні групи задля досягнення спільної мети. Соціальні танці можуть бути частиною політичних рухів за права людини, національне визволення чи інші соціальні перетворення (Лінн, 1987).

Мистецтво танцю – це потужний інструмент соціальної взаємодії, який дозволяє людям виражати себе без слів. Аби зрозуміти його роль, потрібно

дослідити, як невербальні сигнали впливають на наші стосунки з іншими людьми (Плеві, 2009).

У даному дослідженні виявлено, що невербальні сигнали танцю мають потужний вплив на стосунки між людьми. Танець, як форма невербальної комунікації, дозволяє передавати емоції, ідеї та соціальні ролі без використання слів, що сприяє глибшому взаєморозумінню. Через рухи, жести та ритми танець може формувати соціальні зв'язки, створювати атмосферу довіри та підтримки, а також впливати на взаємодію між індивідами різних соціальних і культурних груп. Це допомагає людям долати бар'єри в спілкуванні та краще розуміти одне одного на емоційному рівні.

Висновок. Сутність соціальної функції хореографії в умовах сучасного суспільства полягає в її здатності об'єднувати людей, сприяти побудові соціальних зв'язків та культурному обміну. Хореографія не лише виражає творчість, а й слугує інструментом соціальної адаптації. Соціальні танці, такі як сальса та бачата, є ефективним засобом інтеграції в мультикультурному суспільстві, сприяючи взаєморозумінню між різними етнічними групами.

Хореографічне мистецтво має значний вплив на процеси комунікації та соціальної взаємодії в сучасному суспільстві. Невербальні сигнали, які передаються через танець – рухи, жести, ритми – сприяють комунікації на глибшому рівні, ніж вербальне спілкування, дозволяючи людям взаємодіяти емоційно та інтуїтивно. Танці забезпечують платформу для взаєморозуміння, самовираження та емоційної розрядки, що робить їх важливим інструментом для зміцнення соціальних зв'язків і культурної комунікації в сучасному світі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Andrew Hewitt. *Social Choreography: Ideology as Performance in Dance and Everyday Movement*. Duke University Press, 2005.
2. Andrew Plevy. (2009). The communicating dance. Retrieved from https://ro.ecu.edu.au/theses_hons/1320
3. Ángel G. Quintero-Rivera. Cultural Struggles for Hegemony: Salsa, Migration, and Globalization. *Latin American Perspectives*, Vol. 38, No. 2, (2011).
4. [Chris Goertzen](#), [María Susana Azzi](#). Globalization and the Tango. *Yearbook for Traditional Music*, Vol. 31 (1999).
5. Gabriele Klein. Dancing Politics: Worldmaking in Dance and Choreography. [Emerging Bodies: The Performance of Worldmaking in Dance and Choreography](#), 2011.
6. Hanna, Judith Lynne. *To Dance Is Human: A Theory of Nonverbal Communication*. University of Chicago Press, 1987.
7. [Helen Thomas](#), [Lesley Cooper](#). Dancing into the Third Age: Social Dance as Cultural Text. Research in Progress. *Dance Research: The Journal of the Society for Dance Research*, Vol. 20, No. 1 (2002).
8. Rafael Ramos. Salsa's Roots. *Umoja Sasa*, Vol. 4, No. 1 (1978).

9. Герц І. І. Танець як засіб засвоєння соціокультурного досвіду. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал. 2021. № 2. С. 199-204.

10. Гриценюк Р. А. Соціальні танці в соціокультурному просторі ХХІ ст.: спортивно-змагальний аспект. Мистецтвознавчі записки: зб. наук. праць. 2020. Вип. 38. С. 79-84.

11. Дончак А. М. Психолого-педагогічні, реабілітаційні та методичні аспекти функціонування соціального танцю в Україні. Актуальні питання мистецької освіти та виховання: зб. наук. праць. 2019. №1. С. 240–248.

12. Подольська Є. А., Лихвар В. Д., Погорілий Д. Є.. Соціальні функції мистецтва. Культурологія: Стислий курс. Навчальний. Київ, (2009).

13. Чепалов О. І. *Філософія танцю*. Передовий досвід українських учених. Танцювальні студії. 2018. Вип. 2. С. 10-17.

14. Шариков, Д. І. (2013). Мистецтвознавча наука хореологія як феномен художньої культури. Типологія хореографії. Київ. КиМУ, Частина ІІІ.

ХАО ШУАН,

здобувачка освітнього другого ступеня вищої освіти;

Державний заклад «Південноукраїнський

національний

педагогічний університет імені

К.Д. Ушинського»;

Світлана ІРИГІНА

кандидат педагогічних наук, доцент

WAYS TO DEVELOP THE MUSICAL AND PERFORMING CULTURE OF FUTURE VOCAL TEACHERS PERFORMING CULTURE IS A HOLISTIC COMMUNICATION SYSTEM

The performing culture of students of higher art education institutions is formed mainly in the classes of ‘Solo Singing’ and ‘Work with a concertmaster on vocal repertoire’. It is in these disciplines that the student studies in depth the history of writing a vocal work, the composer's biography, the era, the events that pursued the composer at that time, the conditions that contributed to the writing of the work; and also tries to reproduce the idea that the author wanted to convey to the listener. According to the contemporary scholar N. Kosinska, performance culture is ‘a set of personal and professional qualities that involve the ability to emotionally perceive vocal music, to understand its artistic and figurative content and to demonstrate the ability to evaluate it as an aesthetic phenomenon, to master vocal techniques in the process of vocal and performance activities...’ [1].

A. Mykhaliuk defines performing culture as ‘...an integrated professional and personal property that characterises a high level of mastery of artistic knowledge, musical and performing skills, pedagogical competences, which is expressed in the ability to aesthetically and artistically grounded interpretation of

ЗМІСТ

Реброва О.

Мистецтво і наративи національно-патріотичного вихованн.....3

Шип С.

Музична педагогіка як практика, техніка, технологія, наука і мистецтво.....6

Ковальчук А.

Art as a means of improving the psychological state of personality.....7

Zheng Peixi, Stepanova L.

Formation of artistic skills as a task of vocal training of future bachelors of musical art.....11

Хе Сяо, Ашихміна Н.

Мотиваційно-ціннісне ставлення до вокальної підготовки майбутніх бакалаврів музичного мистецтва: сутністьпоняття.....14

Chen Yintsin, Ashykhmina N.

Reflective personality culture: interdisciplinary aspects of understanding.....17

Li Lanzhu, Rebrova, G.

Functionality and modern aspects of the development of folk-song creativity18

Milihlazova O., Stepanova L.

To the definition of the essence of the concept of "musical logarithmic" and its role in the development of preschool children.....21

Бендікова С.

Методологічні підходи та педагогічні принципи навчання співу в закладах мистецької освіти України та Ізраїлю.....25

Касьяненко Л.

Практичні поради методу розвитку художньо-виконавської творчості учня (прості відповіді на складні питання).....28

Йордан Н.

Родинно-обрядові свята Закарпаття у хореографічному мистецтві.....31

Неживясова М.

Формування виконавської компетенції здобувачів вищої освіти засобами інноваційних вокальних методик.....34

Му Сюєцзяо, Шип С.

Формальні та змістовні властивості стилю модерн у музичному мистецтві.....37

Матуліна І., Волкова Ю.

Соціальні функції хореографії в сучасному суспільстві.....39

Хао Шуан, Ірігіна С.

Ways to develop the musical and performing culture of future vocal teachers performing culture is a holistic communication system.....46

Крикін А.